

61975J0052

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 26 FEBRUARIE 1976*

Comisia Comunităților Europene

împotriva

Republicii Italiene

Cauza 52/75

În cauza 52/75

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată prin consilier juridic, Cesare Maestripieri, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul consilierului juridic, Mario Cervino, bătiment CFL, place de la Gare,

reclamantă,

împotriva

REPUBLICII ITALIENE, reprezentată de către ambasadorul Adolfo Maresca, în calitate de agent, asistat de Ivo Maria Braguglia, substitut al Avocatului Statului, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul ambasadei Italiei,

pârâtă,

având ca obiect constatarea faptului că Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 43 din Directiva 70/458 a Consiliului din 29 septembrie 1970 privind comercializarea semințelor de legume,

CURTEA,

compusă din R. Lecourt, președinte, H. Kutscher și A. O'Keefe, președinți de cameră, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, și A. J. Mackenzie Stuart, judecători,

avocat general: H. Mayras

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1. Întrucât, prin cererea depusă la grefă la 10 iulie 1975, Comisia a sesizat Curtea, în temeiul articolului 169 din Tratatul CEE, cu o acțiune pentru constatarea faptului că, nepunând în aplicare

* Limba de procedură: italiana.

toate actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma dispozițiilor Directivei 70/458 a Consiliului din 29 septembrie 1970 privind comercializarea semințelor de legume (JO nr. L 225, p. 7; text coordonat, cu modificările ulterioare, JO nr. C 66, 1974, p. 62), în termenul prevăzut la articolul 43 din această directivă, Republica Italiană nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul tratatului;

2. întrucât Consiliul, conștient că diferențele existente între reglementările naționale privind utilizarea semințelor de legume constituiau un obstacol pentru schimburile între statele membre, a încercat, prin directiva din 29 septembrie 1970, să instituie norme privind cerințele comune în ceea ce privește comercializarea acestor semințe atât între statele membre cât și pe piețele naționale;
3. întrucât această directivă a stabilit, pentru punerea în aplicare a măsurilor naționale, o perioadă care expiră la 1 iulie 1972;
4. întrucât Comisia susține că Republica Italiană nu a adoptat încă măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor directivei privind
 - a) stabilirea de cataloage naționale de soiuri de legume și stabilirea condițiilor de admitere a soiurilor în aceste cataloage (articolele 3 – 15 din directivă);
 - b) clasificarea semințelor (articolele 2 și 20 din directivă);
 - c) condițiile de comercializare a semințelor „standard” (articolele 24 – 26 din directivă);
 - d) eliminarea restricțiilor de comercializare a semințelor în conformitate cu dispozițiile directivei [articolul 16 alineatul (1) și articolul (30)];
5. întrucât Republica Italiană a atras atenția că normele de aplicabilitate generală ale Directivei 70/458 au fost introduse în sistemul juridic italian prin Legea nr. 1096 din 25 noiembrie 1971 privind reglementarea producției și comercializării semințelor și prin regulamentul de aplicare a acesteia, aprobat prin Decretul Președintelui Republicii nr. 1065 din 8 octombrie 1973 și, în plus, registrul de soiuri al anumitor specii horticole a fost instituit prin Decretul Președintelui Republicii din 26 aprilie 1973;
6. întrucât în cazul în care aceasta admite nerespectarea termenului pentru punerea în aplicare a dispozițiilor directivei reluate de către Comisie în cerere, Republica Italiană susține, cu toate acestea, că această întârziere este justificată;
7. întrucât, în această privință, Republica Italiană susține, în special, că termenul prevăzut la articolul 43 din directivă ar fi fost prea scurt, că punerea în aplicare a dispozițiilor specifice și precise ale directivei s-ar fi dovedit foarte complexă, astfel încât armonizarea standardelor naționale cu aceste dispoziții ale directivei ar fi necesitat studii aprofundate, multiple consultări cu sectoarele agricole în cauză și numeroase reuniuni interministeriale;
8. întrucât dovada caracterului inadecvat al întârzierii rezultă din faptul că niciun stat membru nu a reușit să respecte data de 1 iulie 1972 pentru punerea în aplicare a directivei, iar aceasta a fost pusă în aplicare în anumite state decât în iunie și octombrie 1974;

9. întrucât, în orice caz, un proiect de lege menit să pună în aplicare directiva, în ansamblul ei, în sistemul juridic italian ar fi fost aprobat la 3 decembrie 1975 de către Camera Deputaților, iar aprobarea acesteia ar fi fost prevăzută pe ordinea de zi a sesiunii Senatului din 15 ianuarie 1976, doar criza guvernamentală împiedicând adoptarea acesteia la acea dată;
10. întrucât aplicarea exactă a unei directive este cu atât mai importantă cu cât măsurile de punere în aplicare sunt lăsate la discreția statelor membre, iar neîndeplinirea obiectivelor vizate în termenele stabilite ar face ca asemenea acte să fie lipsite de eficacitate; în cazul în care, în ceea ce privește statele membre destinate, dispozițiile unei directive au un efect nu mai puțin constrângător decât cel al unei alte norme de drept comunitar, un asemenea efect aparține, cu atât mai mult, dispozițiilor privind termenele pentru punerea în aplicare a măsurilor prevăzute, în special datorită faptului că, după împlinirea acestor termene, disparitatea regimurilor aplicate în statele membre ar putea da naștere la discriminări;
11. întrucât, pe de altă parte, eventualele întârzieri din partea altor state membre în punerea în aplicare a obligațiilor impuse de o directivă nu pot fi invocate de un stat membru pentru a justifica neexecutarea, chiar temporară, a obligațiilor care îi revin; întrucât, într-adevăr, tratatul nu s-a limitat doar la crearea de obligații reciproce între diferiții subiecți cărora li se aplică, ci a stabilit o ordine juridică nouă care reglementează atribuțiile, drepturile și obligațiile subiecților menționați, precum și procedurile necesare pentru constatarea și sancționarea oricărei încălcări;
12. întrucât, în cazul în care termenul prevăzut pentru punerea în aplicare a unei directive este prea scurt, singura cale compatibilă cu dreptul comunitar constă, pentru statul membru în cauză, în adoptarea, în cadru comunitar, a inițiativelor adecvate pentru a obține adoptarea, de către instituția comunitară competentă, a prorogării necesare a termenului;
13. întrucât, în această privință, se poate observa că, în speță, Consiliul a decis o prorogare a termenului pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții ale directivei, în special prin Directiva 72/418 din 6 decembrie 1972 (JO L nr. 287, p. 22) și prin Directiva 73/438 din 11 decembrie 1973 (JO L nr. 356, p. 79);
14. întrucât, în cele din urmă, ar trebui reamintit că, în ceea ce privește articolul 169 din tratat, statele membre sunt răspunzătoare, indiferent de organismul statului a cărui acțiune este la originea neîndeplinirii obligațiilor, iar un stat membru nu ar putea invoca dispoziții, practici sau situații din ordinea internă pentru a justifica nerespectarea obligațiilor și a termenelor care rezultă din directivele comunitare;
15. întrucât rezultă că, neadoptând ansamblul dispozițiilor necesare pentru a se conforma Directivei 70/458 a Consiliului privind comercializarea semințelor de legume, în termenul prevăzut, Republica Italiană nu și-a îndeplinit o obligație care îi revine în temeiul tratatului;

Cu privire la cheltuielile de judecată

16. Întrucât în temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată;

întrucât pârâtul a căzut în pretenții;

pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Republica Italiană, prin neadoptarea, în termenul prevăzut, a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 70/458 a Consiliului din 29 septembrie 1970 privind comercializarea semințelor de legume, nu și-a îndeplinit o obligație care îi revine în temeiul tratatului;

2) Obligă pârâtul la plata cheltuielilor de judecată.

Lecourt	Kutscher	O'Keeffe
Donner	Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart
	Sørensen	

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 26 februarie 1976.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
R. Lecourt